

свое мѣсто, (* то есть да не остане праз-

лъ со своа сестра на сѣкакви нѣща. Но колко е' голѣмъ тоа ковчегъ? А той ми го похваля до рамо, сосъ кое посочи, виждь колко е' высокъ. Азъ отъ любовидѣнія мѣ са помолихъ, да прочете нѣколко радобе си хъ листовъ; но онъ не можѣ да разбере. Азъ го попытахъ, защо не оумѣешь да читешь? Защото не са' ма оучили. Но дѣ си' оучилъ? Азъ самъ оучилъ въ Сливенъ. Но въ Сливенъ не са' ли се Болгаре? Воистиннѣ тако, но въ Оучилище ны оучеха само гречески. А защо не вы е' воспремъ вашъ ваща, да не дерете тиизи книги? Защото не мѣ требваха. А сосъ каквы книги той сѣжи? Сосъ гречески. Ще рече, че ты си' Грекъ? Не! азъ самъ Болгаринъ. А дѣка денахте тоа ковчегъ? Кога бѣгахмы отъ Търцы въ Россіа, оставихмы го въ къщи (баща мѣ бѣше отишелъ отодавна въ Россіа; но со сынъ мѣ са опознахъ азъ въ Бессарабіа (*въ Россіа).

3). Да послѣшамы едного Болгарина (Иеромонаха Неофита), кой во Введеніи краткой своей Болгарской Грамматики, напечатанной въ 1835. на стр. 40. говори тако:

» Къ великомѣ моемѣ сожалѣнію чѣлъ